

Chương 35

Quyết Định Táo Bạo

Joe không biết phải làm gì mỗi khi nổi buồn gặm nhấm con tim. Sáng nay, mặt trời không tỏa nắng rực rỡ, đã vậy trời còn nổi gió lạ nhưng khi chiều đến, gió có vẻ dịu lại, trời hửng nắng ấm, những tia nắng cuối ngày chiếu xiên qua kẽ lá, mê cung trở nên đẹp ngỡ ngàng với những ánh vàng tô điểm trên những chùm hoa bảy màu thơm ngát.

Bọn trẻ lúc đó đang ngồi ngoan ngoãn trong phòng khách, chờ đợi những người khách xuất hiện. Ban đầu, chúng chẳng để ý gì tới công việc của hai bà nội trợ, nhưng khi bác Deero bê một khay đồ ăn lớn vào phòng ngủ của ba đứa, Joe nhìn theo, không khỏi thắc mắc.

- Mẹ cậu làm gì vậy? - Joe hỏi Zalla.

- Cậu không nhớ mẹ mình nói gì sao?

Mặt Joe méo xệch vì câu nói của Zalla. Giờ thì cậu đã hiểu, đồ ăn được bê vào phòng cho tụi cậu. Làm thế nào để ngăn chuyện này lại? Đầu óc Joe quay cuồng nghĩ kế nhưng bác Deero đã bước vào phòng khách, mặt mày rạng rỡ.

- Máy đĩa đói rồi phải không? - Giọng bà Deero ngọt ngào.

- Cháu không đói. - Joe khó chịu nói.

Cháu cũng vậy. - Giọng Ka'nezai vang lên.

- Mẹ à! Có cần phải nhốt tụi con vào phòng không?

- Cần! - Bà Deero lên giọng. - Nhưng không phải mẹ nhốt mấy đứa, - bà lại đổi giọng nhẹ nhàng, - một chốc nữa khách tới đông, nếu mấy đứa ngồi ngoài thì đâu đủ chỗ, đúng không?

“Có thừa chỗ mà,” Joe nghĩ bụng nhưng không nói ra vì biết sẽ bị ăn mắng.

- Thôi mấy đứa ngoan, nghe lời bác Deero vào phòng đi. Joe, con dẫn các bạn...

- Mẹ, đây đâu phải nhà của con. - Joe bướng bỉnh nói.

- Zalla! - Bà Deero nghiêm giọng nói.

Zalla hiểu ý mẹ, cậu đứng lên dẫn cả bọn vào căn phòng ở cuối hành lang. Thế là hết hy vọng nghe chuyện của người lớn. Càng nghĩ Joe càng cảm thấy

cuộc đời này thật bất công. Bỗng nhiên cậu muốn thoát khỏi thế giới này, giá mà được sống trong một thế giới chỉ toàn là trẻ con thì tuyệt biết bao, ở đó trẻ con sẽ không lớn lên, chúng có thể thỏa thích làm mọi chuyện, không sợ bị người lớn rầy la, cấm đoán. Trở về với thực tại cay đắng, bọn trẻ cảm thấy mình như bị dồn vào chân tường. Tại sao chúng lại bị đối xử như vậy kia chứ? Nếu muốn biết chuyện gì đang xảy ra, chúng sẽ phải làm trái lệnh bà Deero mà lên ra ngoài và đương nhiên phải sẵn sàng đối mặt với cơn thịnh nộ của bà.

Trong lúc bọn trẻ đưa ngòi, đưa đứng, đưa sót ruột lê bước quanh phòng, chúng nghe thấy tiếng nói của nhiều người lạ vang lên ngoài phòng khách. Joe mon men tới gần cửa, áp tai lên đó, bỗng cậu nghe thấy một tiếng “cách” quen thuộc. Nhanh như cắt, cậu giật mạnh cánh cửa, nhưng nó ngang bướng không chịu mở ra... Lúc này, với cậu, sự bi đát đã lên tới cực điểm, nhưng cậu chẳng thể làm gì ngoài việc đập mạnh lên cánh cửa vô tội.

- Không nghe được gì đâu. - Zalla nói khi thấy Joe cứ đứng áp chặt tai vào cánh cửa.

- Họ đã ngồi vào bàn ăn và bắt đầu nói chuyện về bác Han'dalf và bọn quái vật ba chân.

Joe vò đầu bứt tai đi lại trong phòng, không biết tìm đâu ra lối thoát. Phải ngồi đây cả buổi tối có khác nào chịu cực hình cơ chứ! Thức ăn đã nguội lạnh nhưng bọn trẻ chẳng buồn động vào. Chúng nhìn nhau thở dài, dẫu thất vọng nhưng vẫn níu lại cho mình tia hy vọng mong manh.

- Mấy đứa ăn tối đi! Định để bụng đói đi ngủ sao? - Livia đi tới bàn để đồ ăn, lấy cho mình một chiếc bánh nhân thịt còn ấm.

- Nghĩ ra cách rồi. Thật là ngốc hết sức. - Joe kêu lên.

- Cách gì? - Ka'nezai đứng bật dậy, mắt háp háy niềm vui.

- Chúng ta có Hòn Đá Hộ Mệnh để làm gì? - Joe nói.

- Ý cậu là - Zalla áp ứng.

- Hòn Đá Hộ Mệnh sẽ mở cửa cho chúng ta.

- Em mơ mộng quá đấy! - Livia cao giọng nói. - Hòn Đá Hộ Mệnh đâu làm được việc ấy.

- Chị cứ chờ xem. Hòn Đá Hộ Mệnh của chị không làm được nhưng Hòn Đá Hộ Mệnh của em thì làm được. - Joe nói.

- Nhưng nếu mẹ mình biết, bà sẽ phạt chúng ta. - Zalla nói.

- Mình cũng rất sợ mẹ nhưng bây giờ là lúc nào mà còn nghĩ tới chuyện này? Chúng ta phải biết hy sinh vì bác Han'dalf. Cậu rất yêu quý bác ấy, phải không, Zalla? - Joe ngọt nhạt nói khiến Zalla phải xiêu lòng chấp thuận phương án giải quyết của cậu. Cậu nói tiếp. - Mình làm thử nhé!

- Bắt đầu đi! - Ka'nezai động viên Joe.

Joe xòe bàn tay cầm Hòn Đá Hộ Mệnh, khẩn khoản nhìn nó, cái suy nghĩ "hãy giúp tôi mở cửa" như hiện rõ mồn một trên mặt cậu.

- Zalla, tới phiên em! - Livia đứng đằng sau sốt ruột nói.

- Bình tĩnh. - Zalla chỉ nói bấy nhiêu, đôi mắt dán chặt vào Hòn Đá Hộ Mệnh đang nằm im trong lòng bàn tay Joe.

Joe tập trung tới mức không nghe thấy mẩu đối thoại ngắn ngủi giữa Livia và Zalla. Cậu không tin là mình không sai bảo được Hòn Đá Hộ Mệnh, nó đã từng nghe lời cậu, và lần này cũng sẽ như vậy. Nhưng có lẽ Hòn Đá Hộ Mệnh chưa quen với cách đối xử nhẹ nhàng này, chắc là phải ném nó... Joe vừa mới nghĩ đến đó, bàn tay còn chưa kịp nắm lại thì Hòn Đá Hộ Mệnh đã bay vút lên trần nhà rồi nhanh như cắt bay về phía cửa phòng, lượn vòng vòng quanh tay nắm cửa, sau đó đột ngột thu nhỏ lại thành một chiếc que bằng đá nhỏ xíu và chui vào ổ khóa trước những cặp mắt tròn mắt dẹt.

Một tiếng "cạch" quen thuộc vang lên, Hòn Đá Hộ Mệnh chui ra khỏi ổ khóa, trở về hình dạng cũ, bay vào túi áo Joe và nằm yên ở đó.

- Luke mà thấy cảnh này chắc tức chết. - Ka'nezai hào hứng nói.

- Còn hai ông thầy của chúng ta sẽ được dịp nở mày nở mặt vì sự tiến bộ của em, Joe ạ. - Livia tự hào nói.

- Phải đi như thế nào để không bị phát hiện? - Joe hỏi.

- Đi theo mình. - Zalla nói rồi đi trước dẫn đường.

Bọn trẻ lẩn nhanh vào phòng bếp. Bà Deero và bà Ellen có rất nhiều điếm chung nhưng điếm giống nhau nhất chính là hai bà luôn giữ cho phòng bếp thoáng đãng và sạch sẽ.

Ở phía bên trái của dãy tủ màu vàng chính là một cánh cửa thông ra vườn.

Ánh hoàng hôn đã tắt từ khi nào, bầu trời tối đen và tĩnh lặng, chỉ còn những vì sao cùng vầng trăng đẹp lung linh tỏa ánh sáng dịu dàng.

Nấp sau bức tường phòng khách, bọn trẻ chăm chú lắng nghe một giọng nói lạ đang phát biểu. Khi người này nói, xung quanh im lặng như tờ, chẳng có lấy một tiếng xì xào.

- Không còn nghi ngờ gì về sự xuất hiện của bọn quái vật ba chân...

Joe thử ngهن cổ nhìn vào phòng khách nhưng Zalla đã kéo cậu ngồi thụp xuống.

- Mẹ mình tinh lắm đấy. Bà có thể phát hiện ra cậu.

- Chưa thấy họ nói gì về chuyện của bác Han'dalf. - Joe nói.

- Họ bàn chuyện này giờ rồi. Có thể họ đã nói về bác Han'dalf trước đó. - Ka'nezai lên tiếng sau khi phải duỗi thẳng từng chân vì ngồi xồm quá lâu.

Chúng ta không thể chấp nhận việc làm của Han'dalf...

- Một giọng nói khác vang lên.

- Bác ấy đã làm gì?

- Nghe đi đã! - Livia nhăn nhó ngắt lời Joe.

- Nhưng bây giờ không phải lúc bàn tới chuyện đúng sai...

- Giọng bố mình đấy. - Zalla nói.

- Chúng ta phải giúp Han'dalf, bạn của chúng ta đang gặp nguy hiểm.

- Không thể làm vậy, anh Denethor ạ! Không thể phá vỡ hiệp ước.

- Trong trường hợp này, kẻ phá vỡ hiệp ước chính là bọn quái vật ba chân chứ không phải chúng ta. Bọn chúng đã ra khỏi ổ và đến nhà Han'dalf, chúng muốn gì ở ông ấy?

Dù thế nào chúng ta cũng không được làm liều. - Một giọng nữ vang lên rõ ràng.

Tôi không tin Han'dalf tới ổ của bọn quái vật ba chân, ông ấy tới đó làm gì kia chứ? Có thể tin tức mà người của chúng ta mang về không chính xác hoặc có nhầm lẫn gì chăng?

- Giọng mẹ mình. - Zalla run rẩy nói.

- Thế là rõ rồi. Bác Han'dalf đang phải một mình chiến đấu với bọn quái vật ba chân. - Joe thần thờ nói.

- Họ sẽ không giúp bác Han'dalf đâu. - Ka'nezai chỉ dám thì thào vì sợ có người nghe thấy.

- Phải làm gì đây? - Zalla lo lắng hỏi.

Từ trong nhà vang lên tiếng nói của ông Arthur:

- Nếu tin tức chúng ta có được là đúng, chúng ta có giúp Han'dalf không? Đó là điều cần bàn lúc này. Thay vì bàn xa bàn gần, chúng ta cần phải đưa ra quyết định cuối cùng. Bây giờ chúng ta sẽ biểu quyết trong số những người ngồi đây, ai sẵn sàng phá vỡ hiệp ước thì xin giơ tay lên.

- Tuyệt lắm, bố à!

Sau khi người lớn rời nhà được năm phút, bọn trẻ rủ nhau ra ngoài phòng khách. Sở dĩ bà Ellen và bà Deero đồng ý để tụi nhỏ ở nhà là vì chúng đã hứa chắc như đinh đóng cột với hai bà rằng chúng sẽ không đi đâu xa. Chúng được giao nhiệm vụ nấu bữa tối nhưng bây giờ chúng chưa vội làm chuyện đó.

Ka'nezai nhăn nhó:

- Chán thật! Chẳng có việc gì để làm.

Livia phụ họa:

- Đúng vậy, hay chúng ta đi dạo đi!

- Đi dạo quanh đây chắc là được nhỉ? - Ka'nezai nói.

Joe không nói gì. Vẻ mặt khổ sở.

- Joe à, đừng có nghĩ ngợi nữa. - Livia khuyên.

- Chị ấy nói đúng đấy. Nghĩ nhiều cũng chẳng giải quyết được gì. Chúng ta nên kiên nhẫn chờ đợi. - Zalla nói.

Joe vẫn lặng im. Cậu không thể thôi nghĩ về bác Han'dalf. Dù tài giỏi như thế nào, sức một người cũng không đủ để chống lại cả một bầy quái vật. Bác Han'dalf có thể bị thương... không có chuyện đó... nhưng...

Đang ngồi trầm ngâm, Joe bỗng reo lên:

- Thế mà mình không nghĩ ra.

- Không nghĩ ra cái gì?- Ka'nezai hỏi.

- Chúng ta sẽ đi giúp bác Han'dalf. - Joe nói, nhìn thẳng vào mắt Zalla.

- Em đang mơ ngủ à? Có ai biết đường tới đó đâu, ngay cả...

- Em biết, vì em có con dao băng. - Joe nói nhanh.

- Nhưng Joe à... - Zalla ấp úng nói.

- Không nhưng nhị gì hết. Mình sẽ đi giúp bác Han'dalf. Ai muốn thì đi theo mình, ai không muốn thì chỉ cần đừng phản bội mình.

- Đừng nói nặng lời như vậy. Tất nhiên là mình sẽ đi với cậu.

- Cảm ơn cậu, Ka'nezai.

Zalla ngẩng đầu lên sau một phút suy nghĩ, cậu nói:

- Chúng ta phải đi cùng nhau.

- Khi nào thì chúng ta lên đường? - Livia hỏi.

- Livia à, con gái thì không nên tới đó. - Joe lựa lời nói vì cậu biết Livia sẽ nổi cơn tam bành.

Nhưng Joe đã lầm, Livia không nổi giận, không cau có, chỉ khoanh tay trước ngực rồi nhẹ nhàng nói:

- Vậy em phải nghĩ cách thuyết phục bố mẹ!

Livia giờ tuyệt chiêu như vậy, Joe còn biết làm gì hơn ngoài việc mời chị mình cùng đi. Sau một hồi bàn bạc kỹ lưỡng, bọn trẻ quyết định khởi hành vào ban đêm, vì nếu bỏ đi ngay bây giờ thì chúng sợ sẽ có người nhìn thấy và đi theo chúng. Và lại, trước khi đi chúng muốn làm một việc có ý nghĩa, đó là nấu một bữa tối thật ngon miệng coi như một cách để chuộc lại lỗi lầm.

Trong bữa ăn, bà Deero không tiếc lời khen ngợi những món bọn trẻ đã nấu. Bà dành cho chúng cái nhìn triu mến mà không để ý rằng chúng đang cố tình lẩn tránh ánh mắt bà.

Bữa ăn tối diễn ra không quá lâu nhưng với Joe nó dài hơn cả thế kỷ. Mẹ cậu và bà Deero thay nhau kể những chuyện diễn ra trong ngày, còn bố cậu và ông Denethor thì thoảng phụ họa thêm mấy lời.

Bọn trẻ được bà Deero và bà Ellen miễn cho việc dọn dẹp, chỉ chờ có thể, chúng nháy mắt ra hiệu cho nhau trở về phòng. Theo kế hoạch, để tránh sự nghi ngờ của người lớn, Livia sẽ phải ngồi lại trong phòng khách lâu hơn, sau khi mọi người đi ngủ, nàng mới nhập bọn với chúng.

Suốt những giờ còn lại của buổi tối, Joe đứng ngồi không yên trong căn phòng nhỏ. Hy vọng mọi người đi ngủ sớm khó có thể thành hiện thực vì mẹ cậu và bà Deero vẫn đang thao thao bất tuyệt ngoài phòng khách. Zalla và Ka'nezai đang cùng nhau ngắm nhìn con dao băng, nâng lên đặt xuống đến cả chục lần mà không biết chán.

Joe áp tai lên cánh cửa, nghe ngóng. Bên ngoài hoàn toàn im ắng, có tiếng bước chân đi lại và rồi tiếng gõ cửa vang lên trong màn đêm tĩnh mịch.